

Als companys de les terres catalanes

per
JORDI CANTÓ

EN néixer l'any 1927, vàrem llançar a la llum pública un modest quadern que batejàrem amb el nom de *Salubritat*.—*Revista de vulgarització mèdica*.

Cada mes, sense interrupció, des d'en fa catorze, hem produït un nou quadern.

Abans de sortir al carrer, en comunicar als companys de la Comarcal d'Igualada els nostres propòsits, diguérem què ens havia suggerit la idea que, de temps, covava en el nostre cervell. La idea primitiva fou una. No cal que la diguem. No ve a tomb. Ha passat a ésser d'ordre secundari.

El repartiment mensual del quadern i els escrits de col·laboració ens han fet adonar d'una sèrie de possibilitats que no entraven en el nostre primer propòsit i que són altament prometedores. Per això, com un dia ho farem als companys de la Comarcal d'Igualada, volem avui dirigir-nos a tots els de les terres catalanes.

Creiem, estem completament segurs que aquests quaderns, publicats mensualment i repartits entre els clients de cada metge, poden ésser un esplèndid i valuós mitjà que ens permeti dignament i insensiblement de penetrar en la consciència del públic.

La classe mèdica té per resoldre una pila de problemes que, com dèiem en un escrit publicat en aquestes mateixes planes ¹, necessiten imprescindiblement de la preparació i intervenció del públic. Tots ells són vitalíssims i, perquè ho són, necessiten d'ésser resolts bé i sense presses. Per a resoldre'ls—com dèiem en l'esmentat escrit—cal interessar-hi al poble, trucant a la seva consciència i a totes les portes, tant de la seva sensibilitat, com de la seva intel·ligència. Els problemes a resoldre de la classe mèdica

són complexíssims i han d'ésser estudiats i acatats per tots els seus punts vulnerables.

Mitjançant uns quaderns com els que oferim, *sicut gutta cavat lapidem*, podríem els metges foradar la dura pedra de la consciència adormida del públic davant als nostres problemes.

Com? Incitant-lo a llegir, per exemple, la modesta publicació que des de fa més d'un any venim publicant.

Els metges són una dignitat social. Quan s'ens necessita, quan som cridats a prestar serveis, podem, en virtut del nostre càrrec, de la dignitat social que ostentem, exercir sobre les famílies una coacció moral doble de formidable eficàcia, que és llàstima que deixem perdre no utilitzant-la tantes vegades com diàriament se'ns n'ofereix ocasió.

Vegem-ho. Gairebé sempre, després de visitar el malalt d'una família que ens ha sol·licitat per a aquest servei, sol venir l'obligada conferència sobre el seu estat, les possibilitats de la seva curació, efectes posteriors, mesures profilàctiques a prendre, prescripcions a complir, etc.

Aquestes conferències, ràpides, a peu dret, moltes vegades a la porta del carrer, solen ésser insuficients per a dir tot allò que ha de dir-se, i sovint, molt més sovint del que caldria, són interrompudes pels mateixos familiars dels malalts amb inútils diàlegs que ens fan desviar del nostre objecte.

Havem qualificat d'inútils aquests diàlegs, perquè no sempre responen a una necessitat imperiosa, ni sempre són motivats en profit de la salut del malalt, ni tampoc sempre està a la mà del metge de sortir-se'n com convindria a la seva autoritat i reputació professional i científica. Tots els qui portem uns quants anys d'exercici de la professió, sobretot en l'ambient rural, ho hem pogut constatar.

¹ "La Caixa de Beneficència" VI. Butlletí del S. de M. de C., núm. 81. Maig, 1927. Pàgs. 9 i 10.